

Arrest

nr. 154 453 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2015 met refertenummer X
Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die loco advocaat C. DE NEVE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het in de aanhef van dit arrest vermelde bevel om het grondgebied te verlaten vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“ (...) mevrouw : (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen:

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Regelmatig verblijf verstreken

(...)

Een verlenging van verblijf kan niet toegestaan worden aangezien het hier geen hoogdringende of onvoorziene omstandigheid betreft.”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster werpt immers argumenten op waarom naar haar oordeel de bestreden beslissing onterecht is getroffen en dergelijke argumenten dienen onderzocht te worden. Er mag voorts geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu de artikelen 3 en 8 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van de grieven betreffende de artikelen 3 en 8 EVRM door de Raad om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, “*Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken zich heeft beperkt tot de “enkele motivatie ” dat

“ de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring da(t of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art 6 eerste lid van de wet)

en

“ regelmatig verblijf verstreken “

en

“ een verlenging van verblijf kan niet toegestaan worden aangezien het hier geen hoogdringende of onvoorziene omstandigheid betreft”

(stuk 2).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding uit artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Dat hieraan niet voldaan is, nu zij deze argumentatie niet ten gronde motiveert.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald duiden de regels van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De bestreden beslissing betreft een “ bevel om het grondgebied te verlaten.”

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde van de staatssecretaris en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer wordt besloten tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoekster wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoekster inhoudt, met name een beëindiging van het verblijfsrecht.

Rekening houdende met de uitzonderingsbepalingen, het mogelijke humanitaire gronden, dient de gemachtigde van de staatssecretaris met de nodige zorgvuldigheid de beslissing voor te bereiden alvorens tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt.

Dit houdt in dat verweerder niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht maar tevens dient hij na te gaan of verzoekster niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd.

Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoekster heeft gehoord en geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen om aan te tonen dat hij tot de uitzonderingsgevallen behoort en o.a. stukken ter staving naar voor te brengen.

Verweerder is zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

Het middels is gegrond.

Daarenboven blijkt dat de beslissing is genomen op een ogenblik dat het visum nog niet was verstreken (verstreek slechts op 8/5/2015). Dat daarenboven de drie maand of zelfs de 90 dagen nog niet verstreken waren op het ogenblik van de beslissing.

Zodat de beslissing hoe dan ook onrechtmatig is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Verzoekster verwacht meerdere motieven in de bestreden beslissing en verwacht dat ze gehoord werd door de verwerende partij en dat deze één en ander zou onderzoeken en hiermee zou rekening houden, maar ze koppelt dit hele betoog aan een beëindiging van het verblijfsrecht, waarvan te dezen echter geen sprake is. Verzoekster doelt blijkens haar betoog op de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet doch de bestreden beslissing maakt hiervan geen toepassing.

Een schending van de formele motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht, die in het ondersteunend betoog wordt opgeworpen, blijkt dan ook niet.

3.4. Waar verzoekster opwerpt dat haar visum uitgereikt werd voor een geldigheidsduur van 90 dagen, het visum slechts verstreek op 8 mei 2015 en het dus nog niet verstreken was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, aangezien verzoekster de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog. Haar visum type C (kort verblijf) dat haar werd toegekend, werd uitgereikt voor één binnenkomst en is geldig voor 90 dagen voor het volledige Schengengrondgebied, vanaf het ogenblik dat ze het Schengengrondgebied betreedt. Zij krijgt daarvoor blijkens haar visum de tijd om dit te doen tussen 23 januari 2015 en 8 mei 2015 (zie Gemeenschappelijke Visuminstructies aan de Diplomatieke en Consulaire beroepsposten van de staten die partij zijn bij het Akkoord van Schengen en omzendbrief van 15 april 1998 betreffende de toepassing van de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990 en goedgekeurd door de wet van 18 maart 1993). Te dezen blijkt aan de hand van de binnenkomststempel in het paspoort dat verzoekster België is binnengekomen op 24 januari 2015. Dit is de eerste dag van het toegestane verblijf van 90 dagen. Verzoekster kon dus tot 23 april 2015 op legale wijze in België verblijven. De bestreden beslissing werd getroffen op 24 april 2015 zodat niet kan worden gesteld dat de verwerende partij de bestreden beslissing te vroeg trof. Het gegeven dat de bevoegde gemeente een aankomstverklaring uitreikte waarin stond dat verzoekster wordt toegelaten tot een verblijf tot 20 april 2015 doet hieraan geen afbreuk.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.6. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 3 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er “

Terwijl overeenkomstig artikel art. 3 E.V.R.M. concreet dient onderzocht of de het bevel het grondgebied te verlaten niet disproportioneel is.

Hieruit volgt dat een omstandigheid, ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag, eventueel de indiening in België zou rechtvaardigen van een aanvraag tot verblijf op een risico van een eventuele schending van art. 3 E.V. R.M. "

Verzoekster werd niet gehoord, hetgeen een inbreuk uitmaakt van de hoorplicht.

Integendeel, waar verzoekster omwille van zeer specifieke omstandigheden een verlenging wou vragen – waarbij het voor verzoekster onduidelijk blijft of men dit verzoek al dan niet heeft geacteerd, heeft men verzoekster een bevel betekend om het grondgebied te verlaten

Dit is een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met art. 3 EVRM.

De zwangerschap van de dochter van verzoekster is inderdaad “onvoorzien” ten tijde van de oorspronkelijke aanvraag van een visum (bevalling voorzien 23/7 zodat zij ten tijde van de aanvraag van het oorspronkelijk visum nog kennis had van de zwangerschap. Dat op de aanvraag om verlenging wel degelijk diende ingegaan, niet alleen om onvoorziene omstandigheden, doch ook om humanitaire gronden.”

3.7. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non in casu.

3.8. Verzoekster verwijst naar een *“omstandigheid, ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag [die] eventueel de indiening in België zou rechtvaardigen van een aanvraag tot verblijf op een risico van een eventuele schending van art. 3 E.V.R.M.”* Voor zover dient te worden begrepen dat verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat hierin een omstandigheid werd opgeworpen die aanleunt bij artikel 3 EVRM, dient de Raad op te merken dat hiervan geen spoor te vinden is in het administratief dossier. Verzoekster brengt ook geen bewijs van het indienen van een dergelijke aanvraag bij.

3.9. Uit de motivering van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor de door verzoekster ingeroepen vraag om haar verblijf te verlengen wegens de zwangerschap van haar dochter. Immers stelt de bestreden beslissing uitdrukkelijk: *“Een verlenging van verblijf kan niet toegestaan worden aangezien het hier geen hoogdringende of onvoorziene omstandigheid betreft.”* De Raad ziet moeilijk in hoe de eventuele onduidelijkheid voor verzoekster of de verwerende partij *“heeft geacteerd”* dat zij haar verblijf wou verlengen wegens de zwangerschap van haar dochter, een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM.

3.10. Verzoekster wenst te worden gehoord door de verwerende partij maar ze laat na te duiden wat ze zou hebben aangebracht bij haar gehoor, behalve de reeds aan de verwerende partij kenbaar gemaakte omstandigheid dat ze wegens de zwangerschap van haar dochter langer in het Rijk wenste te verblijven.

3.11. Verzoeksters overtuiging dat wel degelijk diende te worden ingegaan op haar vraag en haar bloot betoog dat de zwangerschap van haar dochter wel degelijk onvoorzien was op het ogenblik van de aanvraag tonen geen schending aan van artikel 3 EVRM.

3.12. Ten overvloede kan de vraag gesteld worden naar het belang van verzoekster bij dit alles aangezien haar dochter bevallen is op 15 juli 2015 en niet blijkt dat verzoekster het grondgebied verlaten heeft.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.13. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“ Artikel 22 van de Grondwet bepaalt :

" Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt :

"

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn prive-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische <samenleving> nodig is in het belang van 's land's veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Wanneer bepalingen van het internationaal recht die in België directe werking hebben aan " eenieder " rechten toekennen, maar erbij preciseren dat het op sommige voorwaarden toegestaan is ervan af te wijken, dient nagegaan of de wetgever de grenzen waarbinnen die afwijkingen zijn toegestaan niet heeft overschreden.

Uit het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven, gewaarborgd bij artikel 22 van de Grondwet en bij artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, volgt de vrijheid te verblijven binnen de door de overheid zelf verleende titel, nl. het visum.

De administratieve overheid heeft zich op ontoelaatbare wijze in het privé-leven en het gezinsleven van de verzoekster waar zij haar beslissing neemt, binnen de termijn, waar verzoekster echtmatig in België mocht verblijven, en waarbij zij het verstrijken van de termijn als voorwendsel zou gebruiken om de toelating tot het verblijf te weigeren, en bevel te geven het grondgebied te verlaten.

In casu heeft de bij het toepassen van de wet haar bevoegdheden te buiten gegaan door op onevenredige wijze inbreuk te maken op de eerbiediging van het privé - leven en het gezinsleven.

Wanneer aan verzoekster werd toegestaan om drie maanden in België te verblijven om haar dochter te vervoegen, kan het niet dat men voor het verstrijken van deze termijn een beslissing neemt, uitdrukkelijk stellende dat de vreemdeling LANGER verblijft in het rijk dan de termijn waartoe het gemachtigd is.

Enkel de vernietiging/ intrekken van het visum – hetgeen in casu niet gebeurd – kon aan verzoekster het verblijfsrecht ontnemen binnen de volle periode van 90 dagen.

Deze volle 90 dagen waren nog niet verstreken ten tijde van de genomen beslissing.

Er blijkt een buitensporige inmenging in het privé-leven en het gezinsleven van verzoekster op een manier die onevenredig is.

U zal vaststellen dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht is

Het middel is gegrond."

3.14. Verzoekster beroept zich op de schending van artikel 8 EVRM, maar zij toont niet aan dat zij met haar meerderjarige dochter alhier een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet

noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). In casu brengt verzoekster geen elementen aan die wijzen op een vorm van onderlinge afhankelijkheid die verder gaat dan de normale affectieve banden tussen moeder en dochter.

3.15. Verzoekster maakt gewag van een privéleven, maar de Raad ziet niet in en verzoekster duidt evenmin uit wat dit privéleven bestaat dat de bescherming van artikel 8 EVRM verdient. De komst naar en het verblijf in België voor 90 dagen in het kader van een visum kort verblijf zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor verzoeksters privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan.

3.16. Voor wat betreft de overige kritiek volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA